

[Alvilda Larsen.]

det forlig om en normalkontrakt, som blev resultatet af det udvalgsarbejde, der foregik i sommer. I udvalget er ejere og lejere blevet enige om en sådan kontrakt, men denne er nu taget af bordet. Hvorfor? Fordi den ikke er blevet accepteret af grundejerne. De havde ikke brug for dette udkast til en normalkontrakt. De ønskede at fortsætte deres usaglige agitation for en generel huslejeforhøjelse.

Heroverfor vil jeg fremhæve mit partis syn på spørgsmålet om lejeforhøjelse. Vi vil under ingen omstændigheder anerkende nogen form for lejeforhøjelse. Priserne, skatterne, de faste udgifter, udgifterne til de daglige fornødenheder er så store og så byrdefulde for store dele af befolkningen, at der ikke kan være tale om, at man kan pålægge den yderligere byrder i form af lejeforhøjelser. Jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede boligminister, hvad han mener med sine udtalelser i fremsættelsestalen den 6. oktober, hvor ministeren udtaler som sin opfattelse, at der i rigsdagen nu skulle være mulighed for at finde en løsning af spørgsmålet om lejeforhøjelse. (*Ministeren for byggeri og boligvæsen* [Kjærboel]: Hvor står det?). Det står på spalte 64 i folketingstidenden, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere:

„De synspunkter, der er kommet til orde i beretningen, synes ikke at udelukke, at der her i rigsdagen kan findes en løsning af spørgsmålet, der i det væsentlige måtte kunne tiltrædes af de to parter, ejere og lejere.“

Jeg vil tillade mig at spørge ministeren, hvad der ligger bag denne udtalelse. Hidtil er tanken om en lejeforhøjelse blevet afvist. Man drøftede den i den store huslejekommission, men der kunne ikke skabes enighed om spørgsmålet. Derpå henvises det til embedsmandsudvalget, som naturligvis nåede til enighed; dér havde man jo kun sig selv at blive enig med. Derpå fremkom forslaget i sidste rigsdagssamling i folketingsudvalget, men heller ikke her opnåedes der enighed. Derefter er spørgsmålet om lejeforhøjelse blevet henvist til udvalget af 26. april 1949, hvor man altså heller ikke har kunnet opnå enighed. Al denne uenighed i alle disse udvalg er det, der får mig til at spørge, hvilken begrundelse den højtærede minister har for at anse tidspunktet for en løsning for at være rykket nærmere. Jeg vil gerne anmode den højtærede boligminister om at give klar besked med hensyn til regeringens stilling til

spørgsmålet lejeforhøjelse. Er ministeren tilhænger af lejeforhøjelse, eller er ministeren ikke tilhænger af lejeforhøjelse? Hvorfor spiller ministeren sorteper videre til rigsdagen, når det af hele tegningen fremgår, at huslejeforhøjelsen har ministerens hjerte?

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til en velvillig behandling af lejelovforslaget som helhed. Jeg vil kun udtrykke håbet om, at man denne gang vil opnå at få arbejdet gjort færdigt, så lejerne kan få den beskyttelse, de nu så længe har ventet på.

Hans Hansen (Rørby): Vi var vistnok i udvalget i fjor allesammen klar over, hvor svært det var at lovgive på dette område på en sådan måde, at det kunne blive tilfredsstillende, og hvor svært det var, når de økonomiske interesser stod så stærkt overfor hinanden, som de står på dette område. Man må nu håbe, at det omtalte udvalg, der har arbejdet videre med sagen, har været i stand til at formindske de besværligheder, som folketingsudvalget nu skal igennem i den kommende tid, men der er endnu og vil fremdeles være store økonomiske interesser, der står imod hinanden her.

Det ærede medlem fru Alvilda Larsen — man har vel lov til at sige, at det ærede medlem altid maler med meget stærke farver — omtalte i fjor et eksempel på, at en ejendom gav 20 pct. i forrentning. Jeg tillod mig dengang at efterlyse, hvordan det kunne gå til. Jeg tror, at det i almindelighed er sådan, at en ældre ejendom under de gældende huslejeforhold, niveauet fra 1939 og med de stigninger, der er sket i vedligeholdelsesudgifterne, ikke kan vedligeholdes efter god skik, uden at der bliver underskud på driften.

En meget vigtig ting i hele denne sag er vedligeholdelsen af de ældre ejendomme. Man har hidtil kunnet ordne spørgsmålet på den måde, at der ved forhandling mellem lejer og udlejer opnåedes en overenskomst, og de allerfleste mennesker kan som lejere godt se, at en udlejer ikke kan anvende det samme beløb til vedligeholdelse som i 1939, fordi de udvendige vedligeholdelser og mange andre ting sluger langt flere penge end i 1939. Lejerne er stort set overalt klar over, at huslejestoppet og forbudet mod opsigelse har givet dem et faktisk monopøl. Forbudet mod opsigelse bevirker, at lejerne ikke behøver at gå ind på frivillige aftaler af nogen art, og at de ikke risikerer noget ved at nægte at deltage i vedlige-